

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ivlii Fatii S. J. Liber De Mortificatione Nostrarvm
Passionvm, Prauorumque affectuum**

Fazio, Giulio

Köln, 1604

Quid sit Mortificatio. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60991)

CAPVT I.

Quid sit Mortificatio.

NOMEN mortificationis de-
riuat à nomine moris, quod
quandam similitudinem, quod
est inter Mortificationem &
mortem nostram naturalem
vt quemadmodum mors naturalis con-
sistit in separatione, quam efficit anima
nostra, corpore relicto mortuo: ita quoque
que Mortificatio consistat in separatio-
ne voluntaria ipsius animæ à corpore, vi-
uo quidem illo remanente, ita tamen
per mortificationem anima ab inordinatis
affectibus & passionibus corporis de-
uellatur, vt ab ipsis amplius non depe-
deat. Quò fit, vt sicut mors priuat ho-
minem vita naturali, ita mortificatio
eum priuet vita *sensuali*; reprimendo, in-
modò penitus auferendo superfluum illum
animi viuacitatem, quæ efficiebat, vt vita
eius in corpore nimis soluta, carnalis & li-
bera esset.

Veram esse hanc mortificationis no-
tionem, vel inde manifestum euadit, quod
quando dicere volumus, hominem non esse

DE MORTIFICAT. 11

de mortificatum; dicere solemus, cum
 animus esse viuacem in suis passionibus &
 appetitionibus, hoc est, eâ viâ, quæ re-
 gulam rationis excedit. exempli gratia,
 in oculo considerare possumus quodam-
 modo duas vitas, alteram, quæ consi-
 stit in distincta visione alicuius obiecti,
 debita distantia distanti, quæ vita oculo
 naturalis est; Alteram, quam possumus
 appellare inordinatam quandam viuaci-
 tatem videndi id, quod sibi obijcitur,
 siue bonum illud sit, siue malum, nulla
 habita ratione temporis, loci, persona-
 rum, &c. & hæc est quædam viuaci-
 tas, aut vita oculi inordinata: Quem-
 admodum igitur mors priuat oculum
 prima illa vita naturali, unde ea actio
 videndi procedebat, ita mors spiritua-
 lis, quam nos mortificationem vocamus,
 eundem oculum altera vita priuat, id est,
 curiosa illa & inordinata viuacitate vi-
 dendi, quod & infra de passione amoris
 dicemus; Mortificationem videlicet non
 tollere amorem & desiderium, quo alicui,
 quem amamus bene & bona volumus, sed
 viuacitatem illam inordinatam amandi
 plus quam oportet.

Ex quo sequitur, veritas valde obser-
 uanda, nempe mortificationis officium

12 DE MORTIFICAT.

non esse, vt funditus passiones extirpet, quæ ex sua natura malæ non sunt, imò bonæ sunt, & ad multarum virtutum acquisitionem planè necessariæ; sed vt inordinatam illam viuacitatem, & excessum auferat atque retundat, qui solet hominis vitam multis vitijs & perturbationibus maculare. Hoc Apostolus videtur insinuare voluisse cum de concupiscentiæ fomite sub nomine peccati disserens:

Rom. 6.

Non regnet, inquit, peccatum in vestro mortali corpore, vt obediatis concupiscentijs eius. Vbi non ait. Non sit: sed; Non regnet: ita vt appetitionibus eius morem geratis. Idem quoque Seneca videtur innuere, cum scribens ad Lucilium dicit: Vna est catena, que nos alligatos tenet, amor vite, qui, vt non est abijciendus, ita minuendus est. Significare volens, passiones ad virtutes comparandas necessarias, non penitus euellendas, sed excessum illarum temperandum esse.

Doroth.
serm. 10.

Est igitur Mortificatio, vt concludam, repressio & mors quædam nimie viuacitatis, & moderatio eius excessus, qui in potentijs nostris, earumque actibus elucescit. Quo loco animaduertendum est, posse nos cum Beato Dorothæo (quantum quidem ad hanc mortificationis materiam

DE MORTIFICAT. 13

meriam attinet) tres hominum status
 distinguere. Primus est eorum, qui se-
 cundum inclinationem suarum passio-
 num & prauorum habituum plerumque
 operantur, quo in genere sunt potissimum
 hi, qui sese libidinibus & cupiditatibus
 suis volentes immergunt. Alter illorum
 est, qui non ita facile passionibus atque
 appetitionibus suis obsequuntur, sed eò
 vique duntaxat illas refrenant, vt in ex-
 ternum aliquem actum non erumpant,
 quos Beatus Dorotheus philosophicè viue-
 re affirmat, propterea quod veteres phi-
 losophos imitantur, qui de vitiosis habi-
 tibus extirpandis, prauisque cupiditati-
 bus coercendis nihil laborabant, sed tan-
 tum cauebant, ne se exteriori actu prode-
 rent; idque honoris & existimationis con-
 seruandæ gratia.

Tertius demùm status eminentioris gra-
 dus homines complectitur, quibus non
 satis est diligenter elaborare, ne illorum
 passiones inordinate actu aliquo exteri-
 ori sese prodant, sed conantur insuper vi-
 tiosos habitus, & immoderatas passiones
 vi contrariorum actuum funditus extir-
 pare; id quod peculiariter fit, sanctæ mor-
 tificationis studio, eo quo diximus mo-
 do. Atque in hoc statu est ille, qui, vt in-

A 7 quit

*Richard.
Super Ge-
nesin.*

*Climach.
Grad. 1.*

quit Dorotheus, certat viriliter, Quoniam
quicquid vitio suo passionique contra-
rium animaduertit, id totis viribus aggre-
ditur & operatur. Quod & Richardus de
S. Victore voluit significare, cum dicit
Seruorum Dei hoc esse proprium, non solum
carnales sensus per disciplinam restringere, sed
etiam per mortificationem extinguere. Hoc
ipsum & B. Climachus indicauit, cum de-
scribens verum religiosum, in eius verba
definitione tanquam conditionem & pro-
prietatem plane necessariam posuit: *Mortificationem naturæ & indefessam sensuum
custodiam.* Sic enim ait: *Monachus est perpetua
tua naturæ violentia, sensuumque vigilantia
& indefessa custodia.* Quapropter opera-
tet eos, qui spiritalem ac religiosam vi-
tam degunt, semetipfos explorare diligen-
ter, ad quemnam illorum trium statuum
pertineant, summoque conari studio
obligationi gradus, suæque perfectionis
hac in parte respondeant.

CAPVT II.

*De fine & proprio Mortificationis officio,
& de duobus eius generi-
bus.*

Communis est Philosophorum senten-
tia, Medium in rebus naturalibus per-
tinet ad perfectionem.